Empar Moliner: 'A les històries que escrivim ara hi haurem de posar per força mascareta'

Fa 14 anys que l'escriptora i periodista Empar Moliner viu a Valldoreix. De fet, la seva relació amb aquesta vila santcugatenca ve de més lluny. És una apassionada dels boscos i l'entorn verd d'aquesta zona. Com a bona amant del vi i el cava, no pot deixar de parlar-ne sobre aquest tema ara que en l'època nadalenca s'aprofita per compartir-ho amb bons àpats (encara que sigui només amb el teu grup bombolla). Moliner explica que està treballant per emetre uns podcast sobre vins a Catalunya Ràdio, basats en el programa estiuenc que fa des de fa 7 anys. Moliner viu la pandèmia amb certa angoixa, sobretot pel 'desastre econòmic'. Després de la publicació al febrer de 'És que abans no èrem així' ara no es planteja escriure com sempre i sense posar-hi una mascareta pel mig ni amb gaire contacte.

Fa uns 14 anys que vius a Valldoreix. Què et va fer venir a viure a aquesta vila santcugatenca?
A Valldoreix ja hi havia viscut feia potser 20 anys en una altra vida que havia tingut. En una caseta petita al passeig de les Violetes, i llavors me'n vaig anar. Hi vaig tornar perquè la meva parella (l'actual) vivia aquí amb la seva mare i el seu pare. La seva mare tenia una casa, que és la que estem nosaltres ara vivint i ella va decidir marxar, no la podia pagar, i ens la vam quedar nosaltres. Aquesta és la qüestió i, llavors, estem aquí la mar de contents.

Què t'agrada d'aquí que no trobes a altres llocs? Sabem que t'agrada molt el 'running' i aquí tenim fantàstics boscos...
La meva filla ha anat a l'escola Ferran i Clua, i quan deixava la nena a l'escola caminava 10 metres i començava la muntanya i llavors amb altres pares de l'escola vam començar a còrrer i vam anar corrents descobrint boscos de Valldoreix, de Sant Cugat, de tot aquest bosc magnífic que tenim. Hi ha molta gent que camina, que passeja, que treu el gos...i això a mi m'encanta, em torna boja, aquesta sensació de dir "vaig al bosc a còrrer i he vist un conill" em sembla tan meravellós...i, a sobre, si vull anar al teatre tinc el Teatre-Auditori, si vull anar a sopar (bé, això quan es podia), doncs agafo el tren i vaig a Barcelona i en menys de 20 minuts hi soc.

Perquè tu ets valldoreixenca de les que no es mou de la vila o baixes a Sant Cugat, a la ciutat?
La meva filla i jo el cap de setmana solem dir "anem a Sant Cugat". Anem a esmorzar o berenar al Serrajòrdia, o a mirar una botiga o al Panchito. Ens enrotlla Sant Cugat. Hi anem caminant. És divertit anar caminant i anar fent.

Com és que no tens carnet de cotxe?
Diria que potser seria algú que s'estamparia, si tingués cotxe. Seria inútil profunda. Crec que no en sabria gens. També és veritat que quan tenia temps per treure'm el carnet, no tenia diners, i després quan he tingut diners, no he tingut temps. Crec, però, que no seria una bona conductora.

Aquest any has publicat un nou llibre ('És que abans no èrem així'). Es va publicar al febrer, just abans de

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/151628.html

Copyright 2024 Cugat.cat

l'inici de la pandèmia. No sé si tens alguna cosa en ment per escriure sobre aquesta situació en la qual vivim actualment tan estranya?
Ara quan veus una pel·lícula o una obra de teatre o llegeixes una novel·la que passi abans de la pandèmia amb gent sense mascareta se't fa estrany. És com una fantasia. Gairebé és com una distopia veure gent sense mascareta, abraçant-se...sobretot a les pel·lícules aquestes de Nadal. Quan veus aquesta naturalitat de les pel·lícules es fa estrany, així que jo crec que ara ja a les històries que escrivim per força hi haurem de posar aquesta mascareta. No sé fins quan durarà però és evident que això, si escrius realisme, amara la teva vida. Per tant, ara les coses que estic escrivint no em surten sense mascareta ja. Em surten amb aquesta por del contacte que és el que estem vivint.

Tot plegat t'angoixa a tu?
(Petit silenci) No...suposo que...a mi el que m'angoixa d'aquesta situació és pensar en el desastre econòmic. Tots els bars que estan tancant, que no podran obrir. Llocs de treball que s'estan destruint...jo que sé, jo tinc una amiga que feia arracades i que les venia en un mercat i és evident que podem viure sense les seves arracades, però serà molt difícil que aquell lloc de treball es torni a construir. Desacostumar-se del cinema és molt fàcil, descostumar-se d'anar a un concert, d'anar al teatre...és molt fàcil. Hi ha gent que abans li costava un esforç. Per què anar al camp del Barça si resulta que..."escolta potser no cal que fa fred". Llavors aquesta idea de la vida crec que ens estem desacostumant i crec que el desastre que quedarà és molt bèstia i això és el que em fa por a mi.

Parlàvem de si tenies en ment algun llibre, de si estaves escrivint, no sé si també tens en marxa d'altres projectes radiofònics, televisius?. Podrem veure l'Empar en altres qüestions diferents de les que estem acostumades?
Ara vull fer una cosa...(suposo que no dic res que no pugui dir) són uns podcast a Catalunya Ràdio sobre el sector del vi. Faig cada estiu, des de fa set anys, un programa de vi. A mi el vi m'interessa molt, m'agrada molt i em sembla que és cultura, i el feia només a l'estiu, i ara penso que en aquesta situació de restaurants semitancats, m'agradaria fer un programa, que seria el que fem de vins a l'estiu, però tot l'any per podcast, per incentivar el consum. M'agradaria pensar que si cadascú que escolta el programa es compra un vi a la setmana de 10 euros faria que el sector que dona tants llocs de treball i que tan important és per a tots nosaltres doncs que continuï. Aquesta és una cosa que em divertirà fer-la. També el fet d'haber treballat amb Dagoll Dagom, La Brutal i les T de Teatre m'han fet ganes d'escriure teatre. M'han vingut una mica de ganes. I sí estic apuntant tonteries, però clar és tant incert tot...I després tenia una novel·la feta abans de la pandèmia però crec que l'haig de revisar perquè ja no em sona bé sense mascareta. No s'em fa realista i, per a mi, el realisme és el meu material, el que jo busco sempre és el realisme, el que més m'agrada.

S'apropa l'època nadalenca (l'entrevista es va gravar uns dies abans del dia de Nadal), a tu que t'agraden tant els vins, recomana'ns un?
Aquest any podrem fer trobades molt petites, per tant, si sou, per exemple, 6, 4 o 3, amb una ampolla de cada en tindreu prou. Podeu comprar un blanc, si voleu, un negre i un de vi de postres i no us ho acabareu perquè som poca gent. No has de comprar per 30 així que et pots divertir més perquè pots fer un maridatge. Què heu de fer doncs? Anar a la botiga del vostre barri. Si ets de Sant Cugat no cal anar a comprar a Barcelona, a Sant Cugat tens molts colmados interessants. A Valldoreix hi ha General de Begudes, a Sant Cugat teniu el Quilez...hi ha moltes botigues i al botiguer el que més li agrada del món, perquè com li agrada el vi, li agrada donar-te rotllo, és el que més il·lusió li fa. Si tu compres una ampolla i no li dones rotllo, li sap greu.

I ets de cava també o només de vins?
Adoro les bombolles. Ara mateix estic bebent (cava). M'encanten les bombolles. Em semblen precioses per a tot el dia, per esmorzar, per dinar, per fer un àpat sencer. I n'hi ha de molt bones.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/151628.html

Copyright 2024 Cugat.cat

M'agradaria parlar de la teva etapa al Catalunya Migdia de Catalunya Ràdio amb la teva opinió mordaç de tots els temes...Com és la teva relació amb el poder?
No ho sé tia. Com tinc prosopagnòsia, que vol dir que no conec a les persones fora de context, quan a Catalunya Ràdio ve algun polític no el conec mai, però mai. És més, fa molt de temps va venir Carles Puigdemont, quan encara no havia marxat a l'exili, i quan el vaig veure el vaig confondre amb un tècnic de la ràdio i li vaig tocar el cul (rialles) i de cop em van dir "és en Carles Puigdemont" i jo clar vaig contestar "ostres pensava que era el tècnic de la ràdio" i llavors vaig anar al lavabo pixant-me de riure pensant "li acabo de tocar el cul al Puigdemont" i deuria pensar "aquesta boja, absurda". Així que no sé com és la meva relació. Crec que quan una cosa la fan bé l'has de dir i quan no la fan bé també s'ha de dir. Si es pot dir amb humor millor, però jo crec que tots nosaltres tenim dret a auditar-los, cobren perquè ens n'enriguem una mica, no? doncs ja està.

Sembla, però, que cada vegada estan menys acostumats a que siguem crítics
Sí i ara, a més, penso que a qui li ha tocat gestionar aquest desastre, doncs clar és evident que ens cau malament. Ara igual en uns dies ens diuen que no podem quedar sis, que hem de quedar tres, i ens enfadarem molt perquè el desastre és molt gran i com no tenim ajudes doncs és molt gran. Per tant, caus malament. Ja ens agradaria ser Merkel no? Allà cada treballador de cada establiment està cobrant en aquests moments el mateix que va facturar l'any passat. Ja ens agradaria això per aquí.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/entrevista/151628.html

Copyright 2024 Cugat.cat